

HEILIGE NACHT

DOOR REIN VALKHOFF

met illustraties van DICK DE WILDE.

De stoomtrawler E. 27 had het zwaar te verantwoorden.

Een ware orkaan raasde tusschen de touwen, huizenhooge golven kwamen zonder ophouden aanrollen, als wilden zij het schip met één zwaai hoog op meesleuren en dan opslokken, maar ze braken telkens met schuimende koppen tegen de stevige zijwanden en stortten zich uit over het dek. Barend was ook op dek gekomen en hield zich met alle kracht aan de voormast, telkens als een nieuwe golf overspoelde en pogingen deed hem mee te sleuren.

Toch voelde hij zich hier beter dan beneden in het vooronder, waar vader en de knechts hem wilden hebben. Dáár was hij alleen en hier was hij bij vader, al zag hij die in de donkere nacht ook niet. Maar hij voelde, hoe vader met vaste hand stuurde en dát besef stemde veilig. Ze waren hier op dek mannen onder elkaar, die wat vermochten tegen het geweld van de zee.

Zelf leek de vijftien-jarige schippersjongen een volwassen man in z'n lange oliejas, met de Zuidwester diep in de oogen en de hoge kaplaarzen tot boven de knieën en in z'n denken wás hij ook een man, die wist wat het visschersleven beteekenen kon.

Toen hij van school kwam, had hij vader gevolgd en op zijn boot van de maatschappij een plaatsje gekregen als manusje-van-alles. En Barend verstond dadelijk de kunst van alles aan te pakken — het ruwste werk was hem niet te min — en daarom alleen al mochten de knechts hem graag. Bovendien had Barend altijd een best humeur, dat vooral goede diensten bewees op sombere dagen, of als de vangst slecht was of op andere vervelende oogenblikken, dat er maar al te graag gemopperd werd en vader moeite genoeg had, de opgewekte stemming er bij zijn mannen in te houden. Vandaag had Barend weer wonderen bereikt met zijn leuke opmerkingen. Er was reden genoeg om te mopperen, want vader's ploeg had geloot, de Kerstweek in zee te zijn; dat was altijd het ergste wat een zeeman kon overkomen, want thuis zat dan moeder de vrouw met de kleinste kinderen en in alle huisgezinnen in het dorp werd het Kerstfeest gevierd. Hier op de boot was het ook feest geweest, dank zij

vader en Barend; daar hadden die wel voor gezorgd, dat er ook feeststemming was, ondanks het van-huis-zijn en ondanks toenemende storm.

„Vreemd,” bedacht Barend en hij keek uit naar de kust, die heelemaal niet zoo ver weg lag; naast de draaiende vuurtorenlichten waren van hier zelfs veel andere lichten zichtbaar — „nu zijn we dicht bij huis en nu mogen we toch niet binnen loopen — kan 't eigenlijk gekker?”

„Laat 'ns kijken: nog één, twee, drie, vier dagen,” rekende hij uit. Want vader had gezegd: We blijven tot de 31ste, dan hebben we zeker 'n flinke lading en dan zijn we Oudjaar binnen. Ja, vader wist het toch altijd maar handig in te pikken en hun Kerstfeest was ook maar wat fijn geweest, al was het dan ook onder mannen en op zee; ook dank zij vader, die gezorgd had, dat een flinke partij Kerstpakketten

naar zijn boot ging. Om de beurt hadden de mannen een pak mogen openmaken — één kon er telkens wel van dek gemist worden. Dat was om ongeveer zeven uur en maar goed, dat ze toen al begonnen waren, want na een paar uur was de storm tot deze orkaan uitgezet en was er geen kijk meer op feestvieren geweest.

Voor allemaal was er een flink pak tabak, heerenbaai van de beste soort, en een nieuwe pijp, voor Barend ook een en die had deze geschenken vanzelfsprekend aangenomen en er het aardige roode strikje met een takje hulst voorzichtig afgepeuterd, om dat goed te bewaren voor Oudjaar; dan konden ze thuis nog eens dunnetjes het Kerstfeest overdoen.

Ja, die pijp was 'n mooi ding, met 'n portret van de Koninklijke familie er op, zoo echt gelijkend; en dan waren er nog wat boekjes — ook best te gebruiken, als ze weer thuis waren — en veel repen kantkoek, die je makkelijk los in je zak kon nemen, om er zoo onder het werk balletjes van te kneden en ze dan op te zuigen. Voor vader en de knechts natuurlijk een mooie partij pruim — daar hield Barend niet van, dus het sprak vanzelf, dat vader zijn portie nog nam — en dan was er nog een groote zak met kerstkransjes van suikergoed: „Voor de kinderen aan boord” stond er op een geschilderd plaatje bij.

De groote mannen hadden er hartelijk om gelachen: „Je kan zien, dat ze aan land geen verstand van 'n trawler hebben — „kinderen aan boord,” há-há-há!” maar ze waren het toch met Barend eens, dat het goed bedoeld was van de menschen. Het waren toch wild vreemden en ze hoëfden toch geen kerstgaven voor de schippers op zee te sturen, wát?

Lachend hadden ze de zak snoep aan Barend gereikt: „'t Eenige kind aan boord — allà-pak an — en geef ons je tabak dan maar, want dubbel, dat gaat niet!”

